

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Václava Trajera ve věci

žalobce: JUDr. M. V., narozený „X“,
bytem „X“,

proti
žalovanému: Krajský státní zástupce v Ústí nad Labem,
sídlem Palác Zdar, Dlouhá 1, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti písemné výtce udělené žalovaným žalobci ze dne 24. 4. 2012,
č. j. 5 SPR 141/2012,

takto:

- I. Rozhodnutí krajského státního zástupce v Ústí nad Labem ze dne 24. 4. 2012, č. j. 5 SPR 141/2012, se **pro vady řízení zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2016, č. j. 15 A 67/2012-49, je žalovaný **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 000 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení písemné výtky žalovaného ze dne 24. 4. 2012, č. j. 5 SPR 141/2012, která mu byla uložena dle ustanovení § 30 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, (dále jen „zákon o státním zastupitelství“) za porušení povinnosti zachovávat náležitou úctu k ostatním státním zástupcům ve smyslu ustanovení § 24 odst. 4 zákona o státním zastupitelství spočívající v tom, že v trestní věci J. G., vedené pod sp. zn. 2 KZV 5/2010, po přezkoumání a nevyhovění jeho návrhu na podání dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, (dále jen „trestní řád“) ředitelem odboru mimořádných opravných prostředků Nejvyššího státního zastupitelství v Brně JUDr. T. H. sepsal sdělení a návrh Krajskému soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 3. 2012, č. j. 2 KZV 5/2010-608, ve kterém předsedovi senátu soudu oznámil nepodání dovolání v neprospěch odsouzeného J. G., k tomuto sdělení přiložil kopii písemného oznámení Nejvyššího státního zastupitelství v Brně ze dne 6. 3. 2012 s požadavkem na založení do trestního spisu a v dalším nepřiměřeně hodnotil jeho argumentaci jako právně irelevantní, alibistickou a nerespektující platnou právní úpravu včetně mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, a své vyjádření uzavřel slovy, že „... je bez jakékoliv diskuse naplněn dovolací důvod ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu...“; toto sdělení a návrh pak rozeslal předsedovi senátu krajského soudu, Krajskému ředitelství Policie České republiky Ústeckého kraje, Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových – odloučenému pracovišti v Chomutově, Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze a Nejvyššímu státnímu zastupitelství v Brně.

Žaloba

2. K otázce pravomoci soudu rozhodovat v předmětné věci žalobce uvedl, že dle jeho názoru udělení výtky není projevem pracovněprávního poměru žalobce, ale jde o disciplinární opatření. Žalobce uvedl, že zákonodárce svěřil pravomoc rozhodovat o kárném provinění, za které lze uložit státnímu zástupci podle závažnosti některé z kárných opatření uvedených v § 30 odst. 1 zákona o státním zastupitelství, nikoli do rukou zaměstnavatele, ale do rukou kárného senátu zřízeného u Nejvyššího správního soudu. Z uvedeného dovodil žalobce, že i rozhodnutí o deliktní odpovědnosti státního zástupce za kárné provinění, kterým nepochybně je i tzv. drobný nedostatek a poklesek ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství, je autoritativním správním aktem orgánu veřejné moci. Dle žalobce tedy žalovaný vystupoval v předmětné věci v postavení orgánu veřejné moci. V tomto směru odkázal žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 15. 9. 2009, č. j. 12 Ksz 1/2008-97, kde je v odůvodnění uvedeno, že písemná výtka uložená podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství je „rozhodnutím“ o méně závažné formě kárného provinění, když vlastního vydání rozhodnutí má předcházet „řízení“ o disciplinárním deliktu.
3. Žalobce uvedl, že ve svém podání ze dne 16. 3. 2012, č. j. 2 KZV 5/2010-608, adresovaném Krajskému soudu v Ústí nad Labem ke sp. zn. 49 T 18/2010, které bylo v konkrétní trestní věci návrhem na zrušení zajištění majetku odsouzeného, vyjádřil vlastní odůvodněný právní názor k obsahu podání Nejvyššího státního zastupitelství, jímž byl podnět žalobce k dovolání odmítnut, a bylo tak umožněno odsouzenému pachateli zvláště závažného zločinu disponovat se zajištěným majetkem v řádu několika milionů korun, který získal trestnou činností. Žalobce trvá na tom, že předmětný přípis nebyl koncipován jako kritika závěrů Nejvyššího státního zastupitelství, ale jako pečlivě odůvodněný procesní návrh, kterému soud v plném rozsahu vyhověl. K výtce, že předmětný návrh ze dne 16. 3. 2012 žalobce zaslal policejnímu orgánu, který vedl vyšetřování a vydal rozhodnutí o zajištění Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

majetku, Úřadu pro zastupování ve věcech majetkových, Územnímu pracovišti Ústí nad Labem, odloučenému pracovišti v Chomutově, který spravoval zajištěný majetek, Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze, které bylo ve věci činné v odvolacím řízení, a Nejvyššímu státnímu zastupitelství, které posuzovalo podnět k dovolání, a tím měl porušit povinnost podle § 24 odst. 4 zákona o státním zastupitelství, žalobce uvedl, že je takový závěr pro něho nepochopitelný a považuje jej za nesprávný. Žalobce odmítá, že použití běžně se vyskytujících pojmů a slovních spojení „právně irelevantní, alibistický a nerespektující platnou právní úpravu“ by bylo možno považovat za nepřiměřenou kritiku ve smyslu § 24 odst. 4 zákona o státním zastupitelství. Poukázal současně na to, že uvedená spojení se běžně vyskytují v rozhodnutích Nejvyššího soudu, Nejvyššího správního soudu či Ústavního soudu (např. 20 Cdo 2217/2011, 33 Nd 43/2012, 6 Tdo 348/2012, 1 As 51/2012, II. ÚS 291/05). Vzhledem k tomu, že předmětný návrh žalobce byl doručen pouze subjektům zainteresovaným v předmětné věci, a to ke konkrétním spisovým značkám, nelze v žádném případě hovořit o veřejné kritice, jak předpokládá ustanovení § 24 odst. 4 zákona o státním zastupitelství.

4. Žalobce uvedl, že podstatou ustanovení § 24 odst. 4 zákona o státním zastupitelství je, aby jednání státního zástupce bylo v mezích obecně uznávaných pravidel slušného chování při zachování práva na svobodu projevu a šíření informací adresovaných oprávněným osobám. Dle jeho názoru jeho jednání popsané ve výroku napadeného rozhodnutí nevykazuje znaky deliktního jednání, jímž by mohlo dojít k porušení povinností ve smyslu § 24 odst. 4 zákona o státním zastupitelství. Žalobce trvá na tom, že konal zcela v souladu s body č. 2, 6 a 8 Mravního kodexu státních zástupců vydaného občanským sdružením Unii státních zástupců České republiky, když nevybočil z mezí pravidel slušného chování a v procesním návrhu vyjádřil svůj pečlivě odůvodněný právní názor, jímž reagoval na konkrétní zjevně nesprávný postup ze strany žalobci blíže neznámého státního zástupce odboru mimořádných opravných prostředků Nejvyššího státního zastupitelství, který by měl být nejen odbornou autoritou a vzorem pro státní zástupce podřízených státních zastupitelství, ale měl by také při výkladu a aplikaci právních předpisů vycházet z jejich pravého smyslu a bránit se byrokratickým, rutinním a alibistickým řešením tak, jak předpokládá povinnost státních zástupců vymezená v bodě 2 Mravního kodexu státních zástupců.
5. Žalobce podotkl, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí až na podkladě popudu Nejvyššího státního zastupitelství. Tomu odpovídá i skutečnost, že vydání rozhodnutí předcházela dvoudenní pracovní porada ve dnech 19. – 20. 4. 2012, na které byl žalovaný po celou dobu přítomen a žalobci ani náznakem nic nevytkl. Rovněž tomu odpovídá skutečnost, že žalovaný a jeho náměstkyně sami aprobovali podání žalobce ze dne 16. 3. 2012.
6. Žalobce považuje vydání napadeného rozhodnutí za záměrné a vědomě šikanózní jednání, kterým došlo k autoritativnímu zásahu do práv žalobce včetně jeho práva na svobodu projevu a práva na nerušený výkon veřejné funkce, a tím do nezávislosti státního zástupce.
7. Dále žalobce zdůraznil, že vzhledem ke skutečnosti, že žádný obecně závazný právní předpis nestanoví procesní postup pro vydání rozhodnutí, jímž se podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství ukládá písemná výtka, byl žalovaný povinen aplikovat ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Žalovaný se žalobcem vůbec nejednal a prvním úkonem ve vztahu k žalobci bylo vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobci tak nebylo umožněno realizovat základní práva účastníka řízení, a to vyjádřit se k podstatě věci, činit návrhy, seznámit se s podklady rozhodnutí, a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uplatnit tak svou obhajobu vůči postupu žalovaného. Žalobce namítá, že v žalobou napadeném rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu zcela absentují úvahy, kterými se žalovaný jako správní orgán řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a při výkladu právních prepisů. Dle žalobce postupoval žalovaný ústavně nekonformním způsobem, když v postavení orgánu veřejné moci uplatňoval státní moc nikoli v mezích a způsobem, který stanoví zákon.

8. Žalobce rovněž namítl, že napadené rozhodnutí je nicotné, protože nebylo vydáno osobou, která má z hlediska hmotného práva postavení krajského státního zástupce v Ústí nad Labem. Žalobce poukázal na skutečnost, že JUDr. J. J. byl dne 13. 3. 2008 na základě rozhodnutí ministra spravedlnosti odvolán z funkce krajského státního zástupce v Ústí nad Labem. Počínaje dnem 10. 4. 2008 byl na vlastní žádost JUDr. J. přeložen k Okresnímu státnímu zastupitelství v Litoměřicích. V mezidobí byl do funkce krajského státního zástupce v Ústí nad Labem jmenován JUDr. J. K. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2011 bylo zrušeno rozhodnutí ministra spravedlnosti o odvolání JUDr. J. J. z funkce krajského státního zástupce. Rozhodnutím ministra spravedlnosti ze dne 2. 3. 2011 byl JUDr. J. J., doposud jako státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Litoměřicích, trvale přidělen ke Krajskému státnímu zastupitelství v Ústí nad Labem a opětovně začal vykonávat funkci krajského státního zástupce v Ústí nad Labem společně s JUDr. J. K., který byl následně v rámci obnovy řízení odvolán ministrem spravedlnosti z funkce krajského státního zástupce v Ústí nad Labem. Žalobce trvá na tom, že krajským státním zástupcem jakožto vedoucím státním zástupcem může být jen státní zástupce, který je současně přidělen k výkonu funkce státního zástupce k příslušnému krajskému státnímu zastupitelství. Vzhledem k tomu, že byl JUDr. J. J. na základě vlastní žádosti trvale přeložen ke dni 10. 4. 2008 k Okresnímu státnímu zastupitelství v Litoměřicích, pozbyl od uvedeného data dle žalobce zákonné předpoklady k tomu, aby mohl vykonávat funkci vedoucího státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem. Na tom dle žalobce nic nemění ani snaha ministra spravedlnosti zhojit daný právní stav ex post rozhodnutím o trvalém přeložení JUDr. J. J. na Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem. Žalobce trvá na tom, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2011 sám o sobě neumožňoval návrat JUDr. J. J. do funkce krajského státního zástupce. Nezbytnou kompetenční náležitostí správního aktu je dle žalobce to, že byl vydán věcně, místně i funkčně příslušným orgánem veřejné moci. Nemá-li správní akt všechny zákonem stanovené náležitosti, je nepochybně vadný. Žalobce zdůraznil, že pokud akt orgánu veřejné moci má takové vady, že správní akt fakticky nevznikne, vznikne namísto něho paakt, který však účastníky řízení ani nikoho jiného právně nezavazuje. Žalobce tak s ohledem na výše uvedené trval na tom, že JUDr. J. J. nebyl osobou oprávněnou vystupovat v pozici krajského státního zástupce v Ústí nad Labem, a nebyl tak osobu oprávněnou vydat napadené rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud podanou žalobu odmítl dle § 46 odst. 2 popřípadě dle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) s tím, že předmětná výtka dle jeho názoru je pracovněprávním aktem vedoucího státního zástupce, a žalobce tak nemá žalobní legitimaci ve smyslu § 65 s. ř. s.
10. Žalovaný uvedl, že po předložení dozorového spisu Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem a vyhodnocení písemnosti žalobce ze dne 16. 3. 2012 dospěl k závěru, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce bezdůvodně a záměrně v písemnosti znehodnocoval postup a odborné znalosti státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství v Brně. Důvodem k vydání výtky byl obsah a formulace návrhu a sdělení ze dne 16. 3. 2012, jehož autorem byl žalobce. Žádné důkazy než vyhodnocení samotné písemnosti ze dne 16. 3. 2012 žalovaný neprováděl.

11. Žalovaný trval na tom, že žalobou napadená písemná výtku není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. podléhající soudnímu přezkumu v rámci správního soudnictví. Písemnou výtkou se nezakládají, nemění ani neruší žalobcova práva a povinnosti. Písemná výtku ani nevytváří prostor k situaci, že by ke změně práv a povinností mohlo dojít. Písemná výtku má pouze charakter upozornění a neobsahuje žádnou sankci vůči státnímu zástupci.
12. Žalovaný dále trval na tom, že obsah písemnosti ze dne 16. 3. 2012 byl natolik výmluvný a jasný, že nebylo nutné vést žádné dokazování dle správního řádu ohledně naplnění důvodů pro udělení výtky pro porušení ustanovení § 24 odst. 4 zákona o státním zastupitelství.
13. Dále žalovaný uvedl, že dne 25. 4. 2012 si žalobce zavolał do své kanceláře a měl připravenou písemnou výtku s datem 24. 4. 2012. Při tomto jednání žalovaný žalobci sdělil, že není správné hodnotit postup a odbornost jiného státního zástupce v návrhu soudu na procesní postup tak, jak to žalobce učinil ve svém sdělení ze dne 16. 3. 2012. Rovněž žalovaný sdělil žalobci, že nebyl žádný důvod v předmětné věci informovat i různé další orgány. Žalovaný uvedl, že žalobce následně vyjádřil názor, že s kritikou svého postupu nesouhlasí a že použitá terminologie se vyskytuje i v rozhodnutích vyšších soudů a písemnost rozeslal pouze těm orgánům, které byly ve věci činné. Následně předal žalovaný žalobci výtku. Uvedený rozhovor dle žalovaného trval několik minut. Dle názoru žalovaného tak nedošlo k porušení § 3 správního řádu, dle kterého správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalovaný trval na tom, že tedy nedošlo ani k porušení zásady vyjádřené v § 36 odst. 2 správního řádu (*správně zřejmě § 36 odst. 3 správního soudu – poznámka soudu*).
14. Žalovaný dále zdůraznil, že nevytýkal žalobci veřejnou kritiku jiného státního zástupce. K tvrzení, že sám aproboval předmětnou písemnost ze dne 16. 3. 2012, žalovaný uvedl, že ji skutečně aproboval, ovšem až 23. 3. 2012, kdy již tato písemnost byla rozeslána různým institucím (k rozeslání došlo dne 20. 3. 2012).
15. Žalovaný dále zdůraznil, že při posuzování jednání státních zástupců nelze hodnotit jen přípustnost, či nepřípustnost použité terminologie, ale i ostatní souvislosti jejího použití. Žalobce dle žalovaného zcela nepochopitelně v návrhu na rozhodnutí o zajištěných věcech soudu bez jakéhokoliv důvodu se záměrem znehodnotit postup a odbornost státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství v Brně označil závěry tohoto zástupce za právně irrelevantní, alibistické a platnou právní úpravu nerespektující. Toto učinil dle žalovaného pouze z důvodu, že se nedokázal vyrovnat s odlišným právním názorem jiného státního zástupce, a proto, že chtěl tuto křivdu dát na vědomí orgánům, kterým písemnost rozeslal. Rozhořčení žalobce pak dokumentuje i požadavek na založení vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství v Brně do trestního spisu, k čemuž nebyl žádný právní ani věcný důvod.
16. Ve vztahu k otázce postavení JUDr. J. J. jako krajského státního zástupce v Ústí nad Labem žalovaný uvedl, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2011, č. j. 10 Ca 102/2008-117, nabył právní moci dne 8. 3. 2011. Vzhledem ke skutečnosti, že dnem 8. 3. 2011 byl JUDr. J. J. (jak připouští i žalobce) trvale přidělen ke Krajskému Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

státnímu zastupitelství v Ústí nad Labem, ke dni nabytí právní moci rozsudku, kterým bylo zrušeno jeho odvolání z funkce krajského státního zástupce, byl JUDr. J. J. přidělen k výkonu funkce státního zástupce na příslušném krajském zastupitelství a právní mocí rozsudku došlo k automatickému obnovení jeho funkce krajského státního zástupce.

Replika žalobce

17. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou, ve které navrhl, aby byl z Ministerstva spravedlnosti vyžádán spis týkající se trvalého přeložení JUDr. J. J. k výkonu funkce k Okresnímu státnímu zastupitelství v Litoměřicích a jeho následného opětovného přeložení k výkonu funkce státního zástupce ke Krajskému státnímu zastupitelství v Ústí nad Labem. Dále předložil Mravní kodex státních zástupců, článek ze serveru novinky.cz s názvem „Pospíšil nebude trestat žalobce za kritiku Klause“ a stanovisko občanského sdružení Unie státních zástupců k jednání Mgr. V. N. Vzhledem ke skutečnosti, že ani chování Mgr. V. N. a její výzva k odstoupení vůči nejvyšší státní zástupkyni JUDr. V. nebyla posouzena jako kárné provinění ani jako drobný nedostatek či poklesek ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství, vyjádřil žalobce domněnku, že nemohl legitimně očekávat, že jeho jednání by mohlo být posouzeno jako disciplinární delikt.

Jednání soudu

18. Při jednání soudu žalobce přednesl žalobu jako v písemném vyhotovení ve znění repliky. Zdůraznil, že podstatnou část listin, které k věci předložil žalovaný, neměl k dispozici ve správním řízení a jejich kopie si obstaral až v řízení před soudem v rámci nahlížení do spisu. Žalobce tak měl v době podání žaloby jen zprostředkované informace o působení JUDr. J. v rámci soustavy státního zastupitelství. Dále uvedl, že dle svého přesvědčení postupoval v souladu s organizačním řádem státního zastupitelství, když předložil písemnost ze dne 16. 3. 2012 „formou na vědomí“ žalovanému a jeho náměstkyni, přestože předmětný akt nevyžadoval tzv. aprobaci. Zdůraznil, že udělení výtky předcházela dvoudenní porada za přítomnosti obou funkcionářů státního zastupitelství, na které nebylo žalobci ničeho vytýkáno. Konstatoval, že dozorový státní zástupce bývá běžně v aktivním kontaktu s Policií České republiky i Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových.
19. Žalobce dále zdůraznil, že při uložení předmětné výtky nebylo ze strany žalovaného postupováno standardním způsobem, neboť nebyla předem věc s žalobcem projednána a nebyla mu dána možnost se k věci vyjádřit před vydáním výtky. Trval na tom, že předmětná výtka trpí formálními vadami, když neobsahuje řádné odůvodnění.
20. V závěrečném návrhu žalobce uvedl, že trvá na tom, že JUDr. J. neměl pravomoc mu uložit výtku, a proto považuje předmětnou výtku za nicotnou. Konstatoval, že jeho počínání nemělo za cíl někoho dehonestovat. Pouze se snažil čelit absurdní argumentaci a neochotě hájit zájmy České republiky ze strany Nejvyššího státního zastupitelství. Poukázal na formální nedostatky samotné výtky a vady při procesu jejího udělení.
21. Pracovnice pověřená jednat za žalovaného při tomtéž jednání soudu odkázala na písemné vyjádření žalovaného k podané žalobě. Pověřená pracovnice zdůraznila, že žalobce a jeho náměstkyně předmětnou listinu pouze vidovali a neprovedli její aprobaci. Podotkla, že personální záležitosti státních zástupců, včetně ukládání výtek, nejsou předmětem porad státních zástupců. Zdůraznila, že žalovaný po seznámení s obsahem listiny ze dne 16. 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2012 nezůstal nečinný, ale konal, neboť následně uložil žalobci předmětnou výtku. Zdůraznila, že předmětem výtky v daném případě nebyl postup žalobce v trestní věci J. G.

22. V závěrečném vystoupení pověřená pracovnice navrhla zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Uvedla, že v daném případě stručné odůvodnění výtky bylo legitimní, jelikož se jedná o neformální rozhodnutí. Dle jejího názoru je ve výtce obsaženo přesné vymezení skutku, za který byla uložena. Při osobním převzetí výtky bylo žalobci umožněno se k věci vyjádřit. Trvala na tom, že pro daný případ nemělo relevanci, že žalobci nebylo umožněno se podívat do písemností, které vznikly následně, stejně jako nemělo relevanci, že mu nebyl předložen podnět ze strany Nejvyššího státního zastupitelství k uložení výtky. Zdůraznila, že komentář žalobce k postupu nadřízeného státního zastupitelství obsažený v listině ze dne 16. 3. 2012 byl zcela nadbytečný a mimo kompetence žalobce. Tím došlo ze strany žalobce k nerespektování hierarchie soustavy státního zastupitelství. Trvala na tom, že JUDr. J. byl kompetentní k uložení předmětné výtky. Zdůraznila, že žalobce nebyl trestán za zaujatý právní názor, nýbrž za nerespektování soustavy státního zastupitelství a projevy neúcty vůči jiným státním zástupcům.
23. Při jednání byl ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. proveden důkaz listinami, které předložil žalovaný soudu jako listiny, které shromáždil v souvislosti s udělením písemné výtky žalobci, a to: rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2011, č. j. 10 Ca 102/2008-117, který nabyl právní moci dne 8. 3. 2011, stanoviskem Ministerstva spravedlnosti ze dne 7. 3. 2011, č. j. 47/2011-OJ-SZ/6, sdělením a návrhem ze dne 16. 3. 2012, č. j. 2 KZV 5/2010-608, přípisem I. náměstka nejvyššího státního zástupce ze dne 20. 4. 2012, sp. zn. 1 NZO 5015/2012, vyhotovením předmětné písemné výtky s vyznačením převzetí žalobcem dne 25. 4. 2012 a rozhodnutím o přeložení JUDr. J. J. ke Krajskému státnímu zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 2. 3. 2011, č. j. 47/2011-OJ-SZ/3.

Posouzení věci soudem

24. Primárně se soud zabýval otázkou, zda písemná výtka dle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství podléhá soudnímu přezkumu v rámci správního soudnictví. Touto otázkou se již zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, ve kterém dospěl k závěru, že výtka podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Zdejší soud neshledal důvody k tomu, aby se odchýlil od závěru, ke kterému dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše uvedeném rozhodnutí, a proto dospěl k závěru, že návrh na odmítnutí žaloby pro nedostatek věcné působnosti a nedostatek aktivní žalobní legitimace na straně žalobce je nedůvodný, a přistoupil k meritornímu přezkumu v dané věci.
25. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly, jak bude uvedeno níže, zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

26. Na tomto místě soud uvádí, že v předmětné věci již Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodoval rozsudkem ze dne 29. 2. 2016, č. j. 15 A 67/2012-49. Tímto rozsudkem Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku žalobce podal včasnou kasační stížnost. O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 9. 2018, č. j. 9 As 79/2016-57. Nejvyšší správní soud citovaným rozsudkem zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2016, č. j. 15 A 67/2012-49, a vrátil věc Krajskému soudu v Ústí nad Labem k dalšímu řízení. Tento rozsudek Nejvyššího správního soudu nabyl právní moci dne 5. 10. 2018.
27. Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozhodnutí dospěl k závěru, že v prvotní rozhodnutí se zdejší soud nevypořádal s námitkou, že výtky neobsahuje odůvodnění, a s námitkou, že žalobci nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Dále dle Nejvyššího správního soudu zdejší soud nerozhodl o návrzích na doplnění dokazování a nebylo seznatelné, jak hodnotil předložené listiny. Nejvyšší správní soud dospěl dále k závěru, že v rámci procesu udělení písemné výtky se nevede správní spis, a proto nelze listiny předložené v rámci soudního řízení žalovaným považovat za součást správního spisu a je nutno jimi v rámci soudního řízení provést dokazování.
28. Soud poznamenává, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 9 As 79/2016-57, žalobce napadl ústavní stížností, ovšem tato ústavní stížnost byla Ústavním soudem usnesením ze dne 12. 3. 2019, sp. zn. I. ÚS 3983/18, odmítnuta.
29. Dle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. v případě, že zruší Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
30. Předně se soud zabýval námitkou nicotnosti žalobou napadené výtky. Žalobce namítal, že předmětná výtka je nicotným aktem, neboť byla vydána osobou, která k tomu nebyla vůbec věcně příslušná.
31. V ustanovení § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství je uvedeno, že drobné nedostatky a poklesky může vedoucí státní zástupce státnímu zástupci písemně vytknout, aniž by podal návrh na zahájení kárného řízení. Žalobce v době vydání žalobou napadené výtky vykonával funkci státního zástupce u Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem. Jeho vedoucím státním zástupcem tedy byl krajský státní zástupce v Ústí nad Labem.
32. Mezi účastníky je nesporné, že JUDr. J. J. byl řádně jmenován do funkce krajského státního zástupce v Ústí nad Labem a tuto funkci řádně vykonával až do svého odvolání ke dni 13. 3. 2008. Po odvolání JUDr. J. J. požádal o přeložení k výkonu funkce státního zástupce k Okresnímu státnímu zastupitelství v Litoměřicích, kam byl na základě rozhodnutí ministra spravedlnosti počínaje dnem 10. 4. 2008 předložen. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 1. 2011, č. j. 10 Ca 102/2008-117, rozhodnutí ministra spravedlnosti o odvolání JUDr. J. J. z funkce krajského státního zástupce v Ústí nad Labem zrušil.
33. Mezi účastníky je sporné, zda JUDr. J. J. ke dni vydání žalobou napadené výtky řádně vykonával funkci krajského státního zástupce v Ústí nad Labem, a byl tedy věcně oprávněn k vydání předmětné výtky, či nikoli. Pro posouzení dané otázky je dle soudu podstatné, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2011, č. j. 10 Ca 102/2008-117, nabyl právní moci dne 8. 3. 2011. Rozhodnutím ze dne 2. 3. 2011 byl pak JUDr. J. J. přeložen ministrem spravedlnosti dnem 8. 3. 2011 ke Krajskému státnímu zastupitelství

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v Ústí nad Labem. Z uvedeného tedy vyplývá, že ke dni nabytí právní moci rozsudku, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o odvolání JUDr. J. J. z funkce krajského státního zástupce v Ústí nad Labem, byl JUDr. J. J. opět předložen z Okresního státního zastupitelství v Litoměřicích ke Krajskému státnímu zastupitelství v Ústí nad Labem. Nenastal tedy rozpor, na který žalobce poukazoval ve své žalobě, že by měl funkci krajského státního zástupce vykonávat státní zástupce přidělený k okresnímu státnímu zastupitelství. Nejvyšší správní soud pak ve svém rozsudku ze dne 4. 8. 2015, č. j. 2 As 100/2015-37, výslovně uvedl, že *„pokud má správní soudnictví být vskutku efektivním nástrojem ochrany subjektivních práv jednotlivců, je třeba účinky zrušení nezákonného správního rozhodnutí soudem vykládat tak, aby co možná nejvíce působily zpětně v tom smyslu, aby se zrušením nezákonného rozhodnutí v co možná největší dosažitelné míře obnovil stav existující předtím, než byl takovýmto správním rozhodnutím změněn. Opačný výklad by naopak měl krajně nežádoucí důsledky – veřejná správa by již jen prostým vydáváním objektivně nezákonných rozhodnutí, o nichž by věděla, že budou v případě napadení s velkou pravděpodobností v budoucnu zrušena, takříkajíc „získávala čas“ na nezákonnou změnu reality „tady a teď“ a vytvoření stavů a jejich důsledků, které by již zpětně bylo možno odstranit jen obtížně nebo dokonce vůbec. To však nelze připustit. V případech soudního přezkumu rozhodnutí o odvolání z veřejné funkce je proto třeba vykládat účinky zrušení takového rozhodnutí tak, že ten, kdo byl z funkce nezákonně odvolán, v ní musí okamžikem zrušení svého odvolání takříkajíc „obživit“, a to v plném rozsahu.“*

34. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že ke dni vydání žalobou napadené výtky vykonával JUDr. J. J. zcela oprávněně funkci krajského státního zástupce v Ústí nad Labem a s ohledem na to nemohla předmětná výtka být stížena nicotností pro nedostatek kompetence osoby, která ji vydala. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou.
35. S ohledem na dokazování provedené při jednání soudu a výše uvedené závěry nepovažoval soud za nutné vyžádat si spis týkající se trvalého přeložení JUDr. J. k výkonu funkce státního zástupce k Okresnímu státnímu zastupitelství v Litoměřicích, jak navrhoval žalobce ve své replice.
36. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, mimo jiné dospěl i k závěru, že na ukládání výtky podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství se použijí pouze základní zásady činnosti správních orgánů podle § 2 až § 8 správního řádu. Proto se dle zdejšího soudu není možné v dané věci dovolávat ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. V totožném usnesení (odst. 79 rozhodnutí) však rozšířený senát výslovně dospěl k závěru, že ze základních zásad činnosti správních orgánů dle § 2 až § 8 správního řádu vyplývá, že státní zástupce musí před vydáním výtky dostat prostor k vyjádření. V citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je pak v odstavci 71 výslovně uvedeno: *„Předpokladem pro takový postup (udělení výtky – poznámka soudu) je ovšem možnost předešlého „slyšení“ dotčené osoby, v němž se může vyjádřit k vymezenému skutku. Kárné provinění jakožto „etalon“ pro posuzování drobných nedostatků a poklesků je koncipováno jako zaviněné jednání či chování. Dovodit subjektivní stránku bude nezbytné i v případě udělení výtky. Vyjádření osoby, již má být výtka udělena, byť rovněž neformálně učiněné, ale z praktických důvodů zachycené a zaznamenané, je tedy důležité pro správné vymezení skutku a jeho právního posouzení v ukládané výtce.“* Soud neshledal žádný důvod odchýlit se od výše uvedených závěrů.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

37. V dané konkrétní věci z listin předložených žalovaným nevyplývá, že by žalobci byla dána před vydáním výtky možnost seznámit se s důvody, pro které mu má být výtka udělena, ani že by před jejím vydáním byla dána žalobci možnost se k vymezenému skutku vyjádřit. Z písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě pouze vyplynulo, že písemné vyhotovení výtky bylo vyhotoveno dne 24. 4. 2012 a bylo předáno žalobci v rámci osobního pohovoru mezi žalobcem a žalovaným dne 25. 5. 2012. Teprve při předávání již vyhotoveného písemného znění výtky byl tedy žalobce seznámen s důvody, pro které mu byla výtka udělena, a mohl se k celé věci vyjádřit. Takový postup žalovaného je však ve světle výše citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v rozporu se základními zásadami správního řízení zakotvenými v § 2 až § 8 správního řádu. Žalobci nebyla dána před vydáním rozhodnutí možnost se k předmětné věci vyjádřit a v této skutečnosti ve smyslu závěrů obsažených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, spatřuje soud vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.
38. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, ve které poukazoval na skutečnost, že předmětná výtka neobsahuje odůvodnění. Na tomto místě musí soud opět odkázat na skutečnost, že ve výše citovaném usnesení rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že na ukládání výtky podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství se použijí pouze základní zásady činnosti správních orgánů podle § 2 až § 8 správního řádu. Není možné se tedy ve vztahu k náležitostem písemného vyhotovení výtky dovolávat ustanovení § 68 správního řádu, ve kterém jsou zakotveny náležitosti rozhodnutí a náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu však v citovaném usnesení rovněž dospěl k závěru, že dohledový orgán musí svůj postup vůči adresátovi výtky řádně zdůvodnit a samotné písemné vyhotovení výtky musí mimo jiné obsahovat alespoň stručné odůvodnění (viz odstavce 71, 78 a 79 citovaného usnesení).
39. V daném případě písemné vyhotovení výtky kromě datace označení adresáta výtky a podpisu obsahuje pouze skutečnosti převzaté do odstavce 1 tohoto rozhodnutí. Celé znění textu výtky tedy tvoří výhradně popis skutku, ve kterém bylo žalovaným spatřováno porušení povinnosti žalobce zachovávat náležitou úctu k ostatním státním zástupcům ve smyslu § 24 odst. 4 zákona o státním zastupitelství. Písemné vyhotovení výtky tedy neobsahuje nejen žádnou část formálně označenou jako odůvodnění, ale odůvodnění není zahrnuto ani do textu předmětné výtky. V odůvodnění by měly nad rámec popisu skutkového stavu být uvedeny skutečnosti vztahující se k posouzení zavinění osoby, které je výtka adresována, včetně vypořádání se s postojem adresáta výtky k dané věci vyjádřeným při projednání věci před vydáním výtky. V daném případě absence odůvodnění koresponduje s přístupem žalovaného k celé záležitosti, což dokresluje výše popsáná vada řízení spočívající v neposkytnutí možnosti žalobci vyjádřit se k věci před vydáním výtky. V absenci odůvodnění v písemném vyhotovení výtky spatřuje soud ve smyslu závěrů obsažených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť napadená výtka je nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
40. Vzhledem k výše uvedeným závěrům pak soud musí konstatovat, že se nebude zabývat posouzením meritorní otázky, zda jednáním žalobce došlo k naplnění důvodů pro udělení výtky dle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství, neboť s ohledem na výše uvedené vady řízení považuje soud řešení dané otázky za předčasné, protože po odstranění výše popsáných vad by mohlo ve věci dojít ke změnám rozhodného stavu, který by

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nekořespondoval s dosavadními poznatky, a správní soud by tak nepřipustně zasahoval do rozhodovací činnosti žalovaného.

41. Soud v souladu s ustanovením § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování Mravním kodexem státních zástupců, článkem ze serveru novinky. cz s názvem „Pospíšil nebude trestat žalobce za kritiku Klause“, stanoviskem občanského sdružení Unie státních zástupců k jednání Mgr. V. N., které přiložil žalobce ke své replice, dozorovým spisem v trestní věci odsouzeného J. G. a písemností Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 8. 2. 2012, č. j. 1 KZO 3/2012-1, neboť by dokazování uvedenými listinami bylo nadbytečné za situace, kdy se obsah uvedených listin vztahuje k otázce, zda se žalobce dopustil jednání postižitelného výtkou, a žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro vady řízení s tím, že se soud skutečností, zda jednáním žalobce došlo k naplnění důvodů pro udělení výtky, nezabýval. Soud rovněž v souladu s ustanovením § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování výsledkem JUDr. J. J. pro nadbytečnost, neboť v soudním spise je obsaženo vyjádření k žalobě vyhotovené přímo touto osobou a skutečnosti obsažené v tomto vyjádření nebyly účastníky řízení nikterak rozporovány.
42. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. zrušil a věc mu podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
43. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. a ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2016, č. j. 15 A 67/2012-49, v celkové výši 8 000 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby a z částky 5 000 za zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost. Ohledně náhrady nákladů odpovídajících poštovnému uhrazenému žalobcem v rámci řízení o kasační stížnosti žalobce při jednání uvedl, že jejich náhradu nepožaduje.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. září 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)